

til Postgaarden. Jeg fremhævede ifjor saa stærkt, som jeg formaade, det Uilbørlige i den Tilstand, der fandt Sted ved Kjøbenhavns Postgaard; jeg fremhævede, at der manglede Plads til Expedition i det Hele taget og navnlig til Expeditionen af Brev-, Pakke- og Avisposten. Naar jeg ikke besto mindre har kunnet slutte mig til Forslaget om i Aar at negte den dertil forlangte Bevilling, er det udelukkende af Hensyn til de Utringer, som ere saadane i Finansudvalget ved Konference med den ærede Indenrigsminister, idet den ærede Minister stillede i Udsigt, at en fuldkommen tilfredsstillende Ordning kunde opnaas for omtrent Halvdelen af det Belsb, som var fordret. Naar Saadant var Tilfældet, kunde der fra min Side naturligvis ikke være Tanke om at bevilge et større Belsb end det, den ærede Minister selv mente med Forstand og Nytte skulde anvendes. Idet jeg taler om Postgaarden, er det naturligt, at min Opmærksomhed henledes paa et Aar Forslag fra nogle ærede Medlemmer paa den anden Side. Ogsaa jeg skal tiltræde, at den Betaling, der ydes Landpostbudene, er temmelig lav; men jeg skal henlede de Herrers Opmærksomhed paa, at det er en daarlig Bei, de have valgt til at faae denne Sag fremmet, at stemme for Nebstøttelsen af Brevportoen, hvad de gjorde for nogen Tid siden.

— Jeg har deltaget i den Udtalelse, der fra Fler-tallets Side er gjort med Hensyn til Dispositionen om Reserverfonden. Det er ikke, fordi jeg paa nogen Maade har villet vække Tvivl om, at saaledes som Sagen nu ligger for, har Finansministeren al den Dispositionsret over Reserverfonden Beholdning, som han finder forsvaerlig, og det vil paa et andet Punkt komme til Afgjørelse, hvorvidt ogsaa Rigsdagen finder, at der er handlet forsvaerlig dermed, men jeg har deltaget i Udtalelsen, fordi jeg ønskede at faae det bestemt udtalt, at man ikke kan anse det for forsvaerligt og hensigtsmæssigt, dersom den Tid skulde komme, da man kunde faae en Finansminister, som vilde anse sig berettiget til at behandle Reserverfonden saaledes, som en Værspesulant behandler de Midler, han har at operere med (Finansministeren: Det er meget rigtigt!). Jeg skal stielikkelig sige, at der i de Dispositioner, som ere trufne af den ærede Finansminister, ikke foreligger Noget som helst, der paa nogen Maade kunde berettigede til at tro, at noget Saadant var tilfaldet; men dette skal siges, og det er ønskeligt, at det bliver udtalt, og det har glædet mig særdeles, at den ærede Finansminister ganske deler denne Anskuelse. Der hør efter min Mening ikke foretages andre Omsætninger med Reserverfonden end saadanne, der nødvendigvis gjøres ved de aarlige Bevillinger (Afbyrdelse af Frederiksen). Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) synes ikke at være enig i denne Betragtning. Jeg mener, at Reserverfondens Hensigt skal være den at sætte

Staten i Stand til under vanskelige Forhold at have let realisable Beholdninger, og den ærede Finansminister har jo søgt at tilveiebringe Beholdninger, der ere lettere realisable end dem, der tidligere forelaa. Ved det, som jeg har villet sige, har jeg aldeles ikke taget Hensyn til Karakteren af de Beholdninger, der nu ere tilstede. Det er muligt, at disse Beholdninger ikke ere saa heldige, som de skulde være, jeg skal ikke udtale Noget derom, men dette vedkommer slet ikke, hvad jeg her har at sige. Jeg har blot villet udtale, at kun saadanne Omsætninger af Reserverfonden ere forsvaerlige, som have Hensyn til Reserverfondens egen Natur og have Hensyn til at indbetomme de Forpligtelser, der paalægges Reserverfonden ved de aarlige Finanslove. Men Omsætninger alene for at vinde en Kursdifferens anser jeg for forkastelige. — Den Hensigt, som Flerparten har gjort med Hensyn til en forøget Lønning for nogle underordnede Betjente ved Jernbanen, har jeg ikke kunnet tiltræde, væsentlig af den Grund, som er anført af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), den nemlig, at der paa saa mange andre Punkter af Statslivet er Forhold, der kunde trænge til det samme Østersyn, som man nu har villet give dette, og fordi jeg, efter at Regjeringen var fremkommen med en almindelig Lov om Lønningsforbedring, og man har viist denne tilbage, ikke kan finde det rigtigst ensidigt at drage en enkelt Klasse Bestillingsmænd frem. Jeg finder det saa meget mindre rigtigst, som der jo mellem disse Bestillingsmænd er ikke saa, hvis Bestilling ligefrem er Dagleie, og som ogsaa, naar man ser hen til Daglønns Størrelse i de Egne af Landet, hvor de ere, maa siges at være ret forsvaerlig Lønne og langt bedre, end den private Dagarbejder i disse Egne af Landet kan siges at være. Dette Spørgsmaal vil jo i Øvrigt senere komme til Behandling paa Finansloven, og der vil jeg faae Leilighed til nærmere at komme ind derpaa. — Siden vi ikke have haft nogen 1ste Behandling af Finansloven undtagen en formel, ikke nogen reel 1ste Behandling, turde det maasse, da vi her tale om Jernbanebetjentene, være mig tilladt, — det skal ste i al Kortheit — at henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa et Punkt med Hensyn til Jernbanetaxterne, som jeg tror, at der kan være Anledning til at tage under Overveielse. Det forekommer mig, at de Oplysninger, der ere os meddelte, tyde paa, at, om ogsaa den Tagtforhøielse, der i det Hele har fundet Sted, har skaffet Statsbanerne en forøget Indtægt, har den ved Siden deraf haft en anden Virkning, nemlig den, at forringe Antallet af Reisende paa 2den Klasse's Pladser. Dersom dette virkelig skulde være Tilfældet, turde det være et Fingerpeg om, at man er gaaet noget for vidt med den Forhøielse, som man har lagt paa Befordringen med 2den Klasse. Da der jo nu ma-